

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Der throned en Keiser i Englehjem

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Der throned en Keiser i Englehjem", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 320. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid105987.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 112.

Den Danske Menighed.

Der throned en Keiser i Englehjem,
Den Fromme han kaldtes paa Jorden,
Han spurgde blandt Bisper og Provster: hvem
Vil fare med Kongen fra Norden,
At staae for hans Tro, endnu spæd, paa Vagt,
Bekræfte ham ret i hans Daabes Pagt?

Der var ingen Bisp eller Provst saa from,
Han vilde til Dannemark fare,
At bringe med Daaben os Christendom,
Og tage paa Konningen vare,
At ikke han skulde, naar Røsten tav,
Henfalde tilbage i Hedenskab.

Der var kun en Munk i en Klostervraa,
Som Frelseren elsked saa saare,
At han i sit Bryst havde Mod derpaa,
Og dog kun med Suk og med Taare,
Thi Spotterne sagde: den Broders Lyst
Er Systre at møde paa Hedningkyst.

321

Han sad i en Vingaard den lange Dag,
Han læste, han bad og han sukked,
Jo meer han betænkte den svare Sag,
Desmere han græd, saa det klukked,
Alene i Ørken, som før Guds Søn,
Han skiælvende læste Vorherres Bøn.

Da kom der en Broder af fornem Byrd,
Og spurgde med høviske Lader:
Gaaer virkelig du til de vilde Dyr,
Som Tydskhed og Christendom hader,
Til Nordiske Bjørne paa Nordens lis,
Til Hundene Danske med Glubskheds Priis?

Den Fromme ham svared: min ømme Byld
Du rører, som ei dig mon rage,
De spurgde mig, om jeg for *Jesu* Skyld
Den Byrde mig vilde paatage,
Hvor kunde jeg sige min Frelser Nei!
Han styrke mit Hjerte paa Korsets Vei!

Da sagde den Broder af Kongeblod:
Det vil jeg dig aldrig formene,
Men har paa den Korsvei endnu du Mod,
Da ei du skal fare alene,
Til Sørøver-Kysten, min Sjæl til Gavn,
Jeg trolig dig følger i *Jesu* Navn.

See, da blev der Gammen i Graadens Dal,
To Venner, de mødte hverandre,
Og da blev der Glæde i Himlens Sal,
To Engle fik Lyst til at vandre,
De dalede ned til den mørke Jord
Og svævede med til det kolde Nord.

Med Æsger og Ødbert, de Venner to,
Som aldrig forlemmes i Himlen,
I Norden indvandred den Christne Tro,
Udlændig i Hedninge-Vrimlen,
I Venskab den giæstede os med Fred,
Den blomstre i broderlig Kiærlighed!

De Venner, som bragte os Livets Ord,
Vel døde langt meer end de skulde,
Tbi føle de maatte, forglemt i Nord,
At her var en bidende Kulde,
Men begge Guds Engle, som kom med dem,
De fandt dog i Norden et lønligt Hjem.

End Fadder de staae ved hver Barnedaab,
Hvor *Troen i Løndom* de finde,
Den Ene sig kalder med Æren *Haab* ,
Den Anden med Længselen *Minde* ,
Om Herren, som tidlig tilhimmels foer
Og kommer kun sildig igien til Jord.

De samme Guds Engle i Norden nu
Os *Æsger og Ødbert* opvække,
Thi rinder paa Marken os sødt ihu
Trods Glemselen Navnene begge,
Og over os toner den Englesang,
Som Vennerne trøsted paa mødig Gang.

»Gud, som paa den hellige Pindsefest
Lod Kongen af Norden gienføde,
Han lade nu ogsaa hos Nordens Præst
Af Pindseild Tungen opløde,
Saa Munden kan tale, som Aanden vil,
Saa Hjertet kan juble ved Englespil!«